

Срещу Йордановъ день.

Кучетата лавнаха. Всички скочиха.

— Попа иде, бабоо! — викна Благойчо.

Баба Благойца и синъ ѝ Петъръ скочиха да отбранятъ.

— Мая-у, мая-у, — мяукаше ученикътъ, който вървѣше предъ попа съ менче вода, въ която плуваше китка босилекъ и размахваше тояга да се отбрани отъ навалящитѣ кучета.

Попътъ, подхваналъ съ лѣва ржка старо охлузено расо, за да се не окаля, смирено престѣпяше, стискайки въ дѣсната си ржка жълтъ кръстъ. Следъ него съ бакъръ вода мудро престѣпяше шишкавиятъ крахта, а подиръ него се влачеха 4—5 души съ голѣми опалени тояги. Тѣзи хора не бѣха излишни. Всѣки си имаше опредѣлена работа. Единиятъ отъ тѣхъ, напримеръ, който бзспирно мяукаше, бѣше цѣлъ охлепанъ съ брашно. Той събираше съ чуваль брашно за попа. Другъ прехвърлилъ дисаги на плещи, често—често подвикваше: „Отпредъ фасуль, отзадъ болгуръ!“ Искаше да каже, че събира въ дисагитѣ фасуль и болгуръ. Трети, превесилъ дисаги, изъ които, отъ една страна се подава вълна, а отъ другата памукъ, мълкомъ събираше даренитѣ вълмѣ. Четвърти, обвесилъ царевичени махалки на ржка и чуваль на гърба, събираше царевица. А най-отподире вървѣше 15—16 годишно момче съ голѣма, изплетена отъ небелени върбови пръчки,